

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 6Csp/76/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617210915
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslava Gederová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2017:6617210915.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec pred sudkyňou JUDr. Jaroslavou Gederovou v spore žalobkyne: P. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. O. XXXX/X, A., zastúpená: JUDr. Andrej Cifra, advokát, so sídlom ul. J. Kráľa 5/A, Lučenec proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO:35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.041,88 Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.041,88 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.041,88 Eur od 14.09.2017 do zaplatenia do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 14.09.2017 domáhala voči žalovanému zaplatenia istiny vo výške 1.041,88 Eur titulom bezdôvodného obohatenia. Svoju žalobu odôvodnila tým, že dňa 26.06.2013 malo dôjsť medzi žalobkyňou a žalovaným k uzatvoreniu Zmluvy o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXX. Na základe uvedenej úverovej zmluvy mal žalovaný poskytnúť žalobkyňi peňažné prostriedky vo výške 720,--Eur a žalobkyňa sa zaviazala poskytnutý úver splácať 42. mesačnými splátkami vo výške 38,58 Eur. Žalobkyňa bola však na základe úverovej zmluvy reálne poskytnutá čiastka vo výške 616,51 Eur. Podstatnou skutočnosťou, od ktorej žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je neexistencia práva žalovaného prijať od žalobkyne peňažné prostriedky nad rámec poskytnutej sumy 616,51 Eur, primárne žalobkyňa poukazuje na absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy, ktorú možno vyvodiť zo skutočnosti, že nedošlo k jej uzavretiu v zmysle princípov platných pre občiansko-právne vzťahy pri uzatváraní zmlúv. Z úverovej zmluvy je zrejmé, že žalobkyňa mala vyplniť všetky body úverovej zmluvy okrem bodu 6. Žalovaná vypíňala bod 5 úverovej zmluvy, ktorý obsahuje predpokladanú RPMN za úver vo výške 70,02%. Predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32%. Bod 6 úverovej zmluvy doplnila žalovaná spoločnosť, kde boli uvedené iné údaje ako v bode 5 úverovej zmluvy a to RPMN vo výške 65,72% a predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,02%. Z uvedeného je zrejmé, že jednostranný úkon - návrh zmluvy zo strany žalobkyne a jednostranný úkon - prijatie návrhu zo strany žalovaného nie sú zhodné, keďže zo strany žalovaného došlo pri prijatí návrhu k zmenám údajov oproti údajom z návrhu žalobcu. Zároveň chce žalovaná zdôrazniť, že konanie žalovaného nemožno vzhľadom na vyššie uvedené považovať za prijatie návrhu na uzatvorenie úverovej zmluvy, ale za nový návrh. Nakoľko k uzatvoreniu úverovej zmluvy je obligatórne stanovená písomná forma a zo strany žalobcu nedošlo k písomnému prijatiu nového návrhu žalovaného, majú za to, že k platnému uzatvoreniu úverovej zmluvy nedošlo, keďže nebola dodržaná zákonom stanovená forma a teda úverovú zmluvu považujú za absolútne neplatný právny úkon pre nedodržanie písomnej formy. Ako ďalší dôvod absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy

uvádzajú aj rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka. Dávajú do pozornosti výšku úrokovej sadzby úverovej zmluvy. V predmetnej úverovej zmluve je uvedená ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,02% a ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,21%. Žalovaná má za to, že úrokové miery v uvedenej výške zásadne prevyšujú obvyklú hodnotu úrokových mier úveru poskytnutých bankami v rozhodnom období, keď v tom čase bola úroková miera v priemere vo výške 15,77% (t.j. jún 2013). Taktiež ročná percentuálna miera nákladov určená v úverovej zmluve je vo výške 65,72% a teda túto považujú za rozpornú s dobrými mravmi, pre neprimeranú výšku s poukazom na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného teda konštatujú, že ročná úroková sadzba a ročná percentuálna miera nákladov, aké sú dojednané v úverovej zmluve, boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi. Sekundárne poukazujú na bezúročnosť a bezodplatnosť spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe úverovej zmluvy. Z obsahu predložených listín majú za preukázané, že predmetná úverová zmluva neobsahuje niekoľko obligatórnych náležitostí a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, ročnú percentuálnu mieru nákladov neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Na základe vyššie uvedených skutočností má žalobkyňa za to, že žalovaný nemá nárok na úroky a poplatky, a teda žalovaný nemá nárok na odplatu za poskytnutý úver.

2. Žalobkyni bola reálne poskytnutá čiastka vo výške 616,51 Eur. Žalobkyňa v prospech žalovaného uhradila sumu 1.697,74 Eur. Pretože žalovaný nemal nárok na odplatu za úver a žalovaný prijal nad rámec poskytnutie sumy 616,51 Eur ešte sumu vo výške 1.081,23 Eur, ktorá zakladá na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie a na strane žalobkyne právo požadovať vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia vo výške 1.081,83 Eur. Žalobkyňa plnila žalovanému bez právneho dôvodu od septembra 2014 do 20.01.2017. Žalobkyňa si v tomto konaní neuplatňuje vydanie celého bezdôvodného obohatenia. Uplatňuje si len právo na vydanie plnenia vo výške 1.041,88 Eur, ktorá pozostáva zo súčtu úhrad žalobkyne realizovaných v prospech žalovaného bez právneho dôvodu v období od októbra 2014 do 20.01.2017. O skutočnosti, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne sa žalobkyňa dozvedela v marci 2017 po porade s právnym zástupcom. Na základe predžalobnej výzvy zo dňa 08.09.2017 bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej sumy do 13.09.2017. Žalobkyňa má za to, že žalovaný sa odo dňa nasledujúceho po tomto dni, teda od 14.09.2017, dostal do omeškania a preto si uplatňuje aj zákonné úroky z omeškania odo dňa 14.09.2017 do zaplatenia.

3. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil súdu Potvrdenie zamestnávateľa žalobkyne o vykonaných zrážkach zo mzdy, príjmové pokladničné doklady, predžalobnú výzvu, výpis z účtu žalobkyne, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvu o revolvingovom úvere a Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.

4. Súd vo veci vydal platobný rozkaz č.k.6Csp/76/2017-39 zo dňa 27.09.2017, voči ktorému podal žalovaný odpor. Súd preto uznesením sp.zn.6Csp/76/2017-54 zo dňa 20.10.2017 platobný rozkaz zrušil.

5. Žalovaný v odpore uviedol, že popiera tvrdenia žalobcu o tom, že nedošlo k vzniku zmluvy o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXX. Tvrdenie žalobcu je nedôvodné a v rozpore so zákonom. Dôvodom neuzatvorenia zmluvy by podľa tvrdenia žalobcu mali byť rozdiely v údajoch RPMN. Žalovaný uvádza, že údaj o RPMN sa nedá dohodnúť a teda logicky ani navrhnúť pri uzavretí zmluvy, čo vyplýva nielen zo zákona, ale aj zo súdnej praxe. Zákon č.129/2010 Z.z. ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o RPMN bude dohodnutý. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom, ale aj spôsobom jeho určenia vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale o určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN podľa zákona č.129/2010 t.j neurčil by ho výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzatvorenia zmluvy, potom by porušil uvedený zákon. Porušenie by vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Taktiež žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o výške ročnej úrokovej sadzby, ktoré považuje za rozporné s dobrými mravmi. Úverová zmluva, kam patrí aj zmluva uzatvorená medzi účastníkmi sporu sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neustanovuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo do Občianskeho zákonníka zavedené až zákonom č.102/2014 Z.z. a účinné od 01.04.2015. Na uzavretú zmluvu sa preto môžu použiť len tie

predpisy z Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2013 osobitne upravovali neregulované Obchodným zákonníkom. Pokiaľ by zákonodarca chcel, aby norma pôsobila aj na vzťahy, ktoré vznikli v minulosti musí tak urobiť dostatočne jasným spôsobom, ideálne zavedením nového režimu a mechanizmu uplatnenia týchto práv. Pokiaľ pre dotknuté ustanovenie chýba takáto úprava časovej pôsobnosti, žalovaný má za to, že uvedené ustanovenia možno použiť iba na právne vzťahy, ktoré vznikli najskôr 01. apríla 2015. Základná úprava regulácie výšky úrokov pre úverovú zmluvu bola v čase uzavretia zmluvy o úvere uvedená v § 502 Obchodného zákonníka podľa ktorého, ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške. Z uvedeného vyplýva, že argument žalobcu je neodôvodnený, ale aj v rozpore s ustanoveniami zákona. Pre určenie, aká výška úroku je prípustná je rozhodujúce ustanovenie podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ku dňu 26.06.2013 platilo: „ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobných prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.“ Tvrdenie žalobcu je v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ako aj s ustanovením § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ak je totiž určitá otázka riešená osobitným ustanovením, potom aplikácia všeobecného ustanovenia je vylúčená. To platí aj pre otázku posudzovania výšky odplaty, ktorá bola v čase uzatvorenia zmluvy regulovaná osobitnou právnou úpravou a nie na základe všeobecnej regulácie. Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľský úver je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatom, vzhľadom na spôsob jej určenia v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu je práve hodnota priemernej odplaty určenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky. Táto v rozhodnom období t.j. ku dňu 26.06.2013 bola vo výške 48,52% a teda dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala. Žalovaný popiera aj tvrdenia žalobcu o tom, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, úrokovú sadzbu a ročnú percentuálnu mieru nákladov. Žalovaný uvádza, že zmluva o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXXX je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa na ich lícnej strane, a tiež zmluvnými dojednaniami nachádzajúcimi sa na rubovej strane tejto listiny. Zároveň obsah zmluvy tvoria aj prílohy, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o uzatváraní zmluvy majú v zásade dispozitívnu povahu, čo vyplýva zo základnej zásady Civilného práva - zmluvnej slobody. Tento princíp okrem iného znamená aj to, že zmluvné strany vzájomným prejavom vôle môžu určiť, čo obsah zmluvného vzťahu má a nemá tvoriť, ako má byť vyjadrený, atď. Aj podľa právnej praxe „celistvosť listiny je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitost' jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín napr. zošitím alebo zviazaním nie je v takom prípade potrebné. Na celistvosť listiny možno usudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ustanovení zmluvy, vzájomných odvolávok obsahovej súvislosti textu, jednotnej formy písma alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom.“ V zmysle uvedeného preto oznámenie veriteľa o schválení úveru predstavuje nielen potvrdenie akceptácie návrhu na uzatvorenie zmluvy, ale je súčasťou zmluvy ako takej. V zmysle ustanovenia článku 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní, predstavuje toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z ustanovenia článku 4 ods. 4.6 zmluvných dojednaní vyplýva, že úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Zákonný pojem „konečná splatnosť“ teda nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v danom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum konečnej splatnosti“. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie konečnej splatnosti viacerými spôsobmi a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Zmluva teda údaj o termíne konečnej splatnosti obsahuje. Z uvedeného zároveň vyplýva aj údaj o dobe trvania zmluvy. Údaj o dobe trvania zmluvy je vyjadrený v článku 9 ods.9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorého táto zmluva o RU sa uzatvára na dobu neurčitú. Čo sa týka absencie údaju o výške, počte a termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov žalovaný uvádza, že zákona o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Žalovaný teda tvrdí, že záver súdu prvej inštancie je v rozpore so znením uvedeného zákonného ustanovenia, jeho účelom, smernicou 2008/48/ES a aj rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15. Takzvané rozpisovanie splátky v určení, ktorá časť pripadá na istinu, úrok, prípadne iné poplatky by teoreticky bola možná len v prípade

úverov, pri ktorých splácaní tvorí každú splátku rovnaká časť pripadajúca na istinu, rovnaká časť na úrok a pod. Pretože v prípade, ak sú úvery splácané tzv. anuitnou splátkou, je pomerne obtiažne si predstaviť, akú finančnú funkciu by pre spotrebiteľa také rozdelenie vlastne malo mať. Ani Smernica 2008/4/ES a ani vnútroštátne právo nezakotvujú žiadne právo na rozpis splátky v zmluve.

6. Čo sa týka rozsudku C-42/15, išlo o konanie smerujúce k tomu, ako vykladať právny poriadok. Z rozhodnutia je zrejmé, že smernica sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Sme teda toho názoru, že súd dospel k nesprávnemu záveru o výklade § 9 ods.2 písm. k) zákona č.129/2010 Z.z. a teda aj k nesprávnemu záveru. Zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky a počet splátok, teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k). Nad rámec toho obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

7. Žalovaný taktiež popiera tvrdenia žalobcu o neuvedení ročnej úrokovej sadzby, ktorá v zmluve uvedená je. Tvrdenia žalobcu o neplatnosti RPMN pre rozpor s dobrými mravmi nie sú zo strany žalobcu ani bližšie odôvodnené a konkretizované, namietajú preto ich neopodstatnenosť, ale aj neurčitosť a absenciu odôvodnenia skutkovými okolnosťami. Žalovaný uplatňuje zároveň aj námietku premlčania. Žalobca vo svojej žalobe nešpecifikuje okamih nadobudnutia vedomostí o možnom bezdôvodnom obohatení, a tým znemožňuje určiť začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, preto žalovaný poukazuje na to, že žalobca doručil návrh na súd až dňa 14.09.2017. Z listiny „Karta klienta“ a tabuľkový prehľad úhrad vystavený zamestnávateľom žalobkyne vyplýva, že podaná žaloba smeruje k uplatneniu nároku, ktorý je v podstatnom rozsahu uplatňovaný po uplynutí premlčacej doby, nakoľko uplynula subjektívna dvojiročná premlčacia doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia. V období od septembra 2015 až septembra 2017 žalobca uhradil sumu 655,86 Eur. Nad túto čiastku je uplatňovaný nárok premlčaný. V zmysle uvedených skutočností žalovaný navrhuje, aby súd platobný rozkaz zrušil a žalobu zamietol.

8. Na preukázanie svojich tvrdení žalovaný predložil súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za prvý štvrtrok 2013 žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

9. Vo svojom vyjadrení zo dňa 30.10.2017 žalobkyňa uviedla, že jednotlivé produkty, ktoré ponúkajú poskytovatelia spotrebiteľských úverov majú spĺňať kritériá nastavené príslušnými právnymi predpismi a nemá byť snahou dodávateľov dlhodobo tieto kritériá ignorovať, obchádzať a následne v súdnom konaní zákon silne prispôsobovať jednotlivým úverovým produktom. Cieľom noviel smerujúcim k zvýšeniu ochrany spotrebiteľa, je zabezpečenie vysokého stupňa ochrany spotrebiteľa v rámci Európskej únie. V kontexte uvedeného žalobkyňa zastáva názor, že je neúnosné a teda neudržateľné, aby zákon „bral ohľad“ na rôznorodosť produktového portfólia jednotlivých poskytovateľov úverov tak, ako to žalobca prakticky prezentuje vo svojom vyjadrení. Práve naopak, dodávateľia by mali svoje úverové produkty nastaviť v rámci zákonných mantinelov, dodržiavať príslušnú právnu úpravu a tým rešpektovať spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu. Žalobkyňa dáva do pozornosti, že žalovaná strana sa mylne domnieva, že údaj o RPMN sa dá dohodnúť stranami sporu. Žalobkyňa si je vedomá, že údaj o RPMN je stanovený na základe výpočtu v zmysle prílohy č.2 zákona o spotrebiteľských úveroch, je však zásadný rozdiel v tom, keď dodávateľ v návrhu uvedie hodnotu RPMN „X“ a v prijatí tohto návrhu hodnotu RPMN v znení „Y“ bez vedomosti spotrebiteľa o tejto zmene. Taktiež poukazuje aj na zmluvnú podmienku v bode 2 článku 2.1, podľa ktorej „dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru, ako dlžník uviedol v bode 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie zo strany veriteľa“. Táto zmluvná podmienka má potenciál splniť kritériá neprijateľnej zmluvnej podmienky a naplniť tak literu § 53 Občianskeho zákonníka, keďže predmetný článok 2 bod 2.1 spôsobuje jednoznačnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Dispozitívnosť ustanovení Občianskeho zákonníka o uzatváraní zmlúv nemožno posudzovať absolútne. Aj zmluvná autonómia prejavujúca sa v danosti, možnosti každému slobodne sa rozhodnúť, či vstúpi do zmluvného vzťahu, s kým, prípadne akými právami a povinnosťami

naplní obsah tohto právneho vzťahu, má svoje limity. V konkrétnom prípade je autonómia prejavu vôle zmluvných strán korigovaná cez všeobecne uplatniteľný princíp ochrany slabšej zmluvnej strany. Mechanizmus uzatvárania predmetnej Zmluvy o revolvingovom úvere, spoločne s konštrukciou zmluvy a formuláciu dojednaní obsiahnutých vo Všeobecných obchodných podmienkach považuje žalobkyňa za nejasný, nezrozumiteľný a odporujúci základným princípom uzatvárania zmluvných vzťahov v zmysle Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje obligatórne náležitosti, ktoré musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere a súčasne pre ňu vyžaduje aj písomnú formu, nevylučuje povinnosť dodávateľa postupovať pri uzatváraní zmluvy v súlade so zákonom.

10. Žalovaný ako dodávateľ ponúkol žalobkyňu produkt, dodávateľ sprostredkovateľovi predložil dňa 21.06.2013 zmluvný formulár, ktorý bol následne zo strany žalobkyne vyplnený v bode 5 a bola v ňom uvedená aj napríklad výška úroku, hodnota RPMN za úver ako aj hodnota RPMN za revolving, ako údaje špecifikujúce odplatu za poskytnutý úver. Žalovaný bol povinný uviesť zákonom obligatórne stanovené náležitosti spotrebiteľského úveru, pričom žalobca sa mal na základe aj týchto informácií rozhodnúť, či o produkt má za daných podmienok záujem, alebo nie. Po prejavení záujmu zo strany žalobkyne za podmienok stanovených v bode 5 Zmluvy o úvere došlo z jeho strany k podpisu dňa 21.06.2013 t.j. návrh zmluvy. Následne však 26.06.2013 došlo k zmene podmienok Zmluvy o úvere zo strany žalovaného, o ktorých nebola žalobkyňa upovedomená, keďže po 21.06.2013 už nemohla ovplyvniť obsah návrhu zmluvy. V prípade, ak by žalovaný prijal návrh s obsahom podmienok uvedených v žiadosti, došlo by k platnému uzatvoreniu zmluvy, avšak v dôsledku zmeny podmienok návrhu k platnému uzatvoreniu nemohlo dôjsť a nedošlo. Ak dodávateľ hodnoty jednotlivých už zákonom obligatórne stanovených náležitostí zmení, žalobkyňa má za to, že zo strany dodávateľa nejde o prijatie návrhu, ale o nový návrh podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K platnému uzatvoreniu zmluvy teda môže logicky dôjsť až po prijatí nového návrhu spotrebiteľom. Máme teda za to, že zo strany žalobkyne nedošlo k prijatiu nového návrhu a súčasne pre nedostatok písomnej formy nemohlo dôjsť k uzatvoreniu Zmluvy o revolvingovom úvere.

11. Čo sa týka povinnosti žalovaného uviesť v zmluve výšku splátky a súčasne uviesť, aká časť každej zo splátky bude pripisovaná na istinu, na úroky, prípadne poplatky až po splnení týchto podmienok možno hovoriť o splnení § 9 ods. 2 písm. k) zákona č.129/2010 Z.z. a súčasne by došlo aj k informovaniu žalobcu ako spotrebiteľa. V súvislosti s rozhodnutím Súdneho dvora vo veci C-42/15 žalobkyňa uvádza, že prax slovenských súdov v otázke rozhodovania obligatórnych náležitostí zmlúv je pomerne ustálená. Pokiaľ sa teda v zmysle slovenského zákona vyžaduje rešpektovanie náležitostí v podobe výšky, počet a termíny splátok, istiny úrokov a iných poplatkov, z ktorej jasne vyplýva potreba uvádzania výšky, počtu a termínov splátok osobitne vo vzťahu k istine, úrokom a poplatkom, potom je na mieste na toto ustanovenie zákona stále prihliadať. V tomto rozsudku Súdny dvor Európskej únie na viacerých miestach prízvukuje a pripomína požiadavky, ktoré dodávatelia vo veľkom rozsahu porušovali a porušujú, konkrétne ide o požiadavky určitosti, stručnosti, presnosti, jasnosti a zrozumiteľnosti, ktoré musia dodávatelia dodržiavať v zmluvných vzťahoch so slabšou zmluvnou stranou. Ak je potrebné doslova hľadať v Zmluve o úvere odkazy na iné písomnosti a následne v iných písomnostiach opäť hľadať zásadné údaje, nie je možné hovoriť o presných a zrozumiteľných odkazoch alebo v súvislosti s týmto postupom žalovaného ako o postupe s odbornou starostlivosťou.

12. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania tak túto žalobkyňa považuje za nedôvodnú. V súvislosti s otázkou plynutia subjektívnej premlčacej doby dáva do pozornosti, že žalobkyňa po právnej stránke nevedela posúdiť zmluvný formulár, ktorý jej bol predložený dodávateľom ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, podrobiť zmluvu režimu zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, aplikovať príslušné zákonné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vyhodnotiť, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere je absolútne neplatný právny úkon, resp. že v zmluve absentujú náležitosti o skutočnosti, že právny titul má žalovaný iba na zaplatenie istiny úveru. Na základe uvedeného možno logicky dospieť k záveru, že žalobkyňa sa mohla dozvedieť o tom, kto sa na jej úkor obohatil a v akej výške až v mesiaci marec 2017 od svojho právneho zástupcu. Žaloba bola podaná na súd v mesiaci september v mesiaci 2017, t.j. všetky plnenia bez právneho titulu za obdobie od septembra 2014 boli uplatnené v rámci trojročnej a pri zachovaní dvojročnej premlčacej doby. Žalobkyňa opäť zdôrazňuje, že ide o spor týkajúcej sa spotrebiteľskej zmluvy a poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn.1US/402/2013 z 19.06.2013, ktorým bolo vyslovené, že aplikácia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľský úverový vzťah je ústavne konformná a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť

daného záveru. Bez ohľadu na to, či dodávateľ uzatváral zmluvu podľa ustanovení Obchodného zákonníka, považuje žalobkyňa predmetnú zmluvu jednoznačne za spotrebiteľskú.

13. Podľa § 23a ods. Zákona č.634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa použijú primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka. Znenie tohto predpisu za použitia výkladového pravidla „argumentu a contrario“ podporne k záveru, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov, tak musí ustúpiť špeciálnej záväznej spotrebiteľskej právnej úprave, ktorá má svoj základ v Smernici rady č.93/2013/EHS o nekalých obchodných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a preto dogmatickú teóriu absolútneho obchodu považuje žalobkyňa v kontexte kogentnej a špeciálnej spotrebiteľskej úpravy za dnešného stavu spoločenského vývoja za prekonanú.

14. Dňa 13. decembra 2017 sa konalo pojednávanie na ktorom bola prítomná žalobkyňa, neprítomný bol žalovaný, ktorý však ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a súhlasil s tým, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti. Súd z daného dôvodu pojednával v neprítomnosti žalovanej.

15. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že trvajú na svojom návrhu. V prvom rade poukázali na platné uzatvorenie Zmluvy o úvere, keďže sa nestretli návrh na prijatie a akceptácia tohto návrhu t.j. absentujú dve rovnako zhodné prejavy vôle zmluvných strán, ktoré by svedčili o platnom uzatvorení zmluvy. Taktiež poukázal na to, že Zmluva o úvere musí mať písomnú formu a teda pokiaľ návrh a akceptácia nie sú obsahovo zhodné a nie sú v písomnej forme, tak k platnému uzatvoreniu zmluvy nedôjde. Čo sa týka listinného dôkazu označeného ako oznámenie veriteľa, jedná sa o jednostranný právny úkon žalovaného, ktorý obsahuje ďalšie náležitosti nad rámec toho, ktoré boli ustanovené v zmluve. Z daného dôvodu tak táto listina mohla predstavovať len ďalší nový návrh žalovaného na uzatvorenie zmluvy, ktorý musel byť písomne akceptovaný žalobkyňou, ak by malo dôjsť k platnému uzatvoreniu zmluvy. V druhom rade poukazujú na neprimeranú výšku odplaty Zmluvy o úvere, v treťom rade na absentujúce náležitosti Zmluvy o úvere. Ide najmä o absenciu termínu konečnej splatnosti. Aj keď táto náležitosť bola vyjadrená v Oznámení veriteľa, nebola však žalobkyňou podpísaná a teda absentuje písomné dojednanie medzi zmluvnými stranami vzhľadom k tejto náležitosti v písomnej forme. Taktiež poukazujú na absenciu náležitostí výška, počet a termíny splátok a v súvislosti na odvolávanie sa žalovaného na rozsudok Home Credit c/a P. T.. V tejto súvislosti uvádzajú, že nepriamy účinok Smernice je potrebné skúmať, či je možné priznať Smernici tento nepriamy účinok. K námietke premĺčania, ktorú vzniesol žalovaný uvádzajú, že nedošlo k uplynutiu ani subjektívnej ani objektívnej lehoty. Poukazujú na to, že žalobkyňa plnila žalovanému kontinuálne, splnila celú istinu a celý úrok tak, ako jej to bolo definované a určené v zmluve. Z toho dôvodu je vylúčené, aby žalobkyňa počas splácania mala vedomosť o tom, že úhrady, ktoré poskytuje žalovanému sú bezdôvodné. Vychádzajúc z toho, že niekto kto vie a má vedomosť o tom, že inému má niečo zaplatiť a nemusí to platiť, tak logicky tieto úhrady ďalej ani neposkytuje.

16. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový a právny stav veci:

Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyňa požiadala žalovanú o poskytnutie úveru vo výške 720,-- Eur a to za splatnosti úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/19, mesačná splátka 38,58 Eur, celková čiastka ktorú musí dlžník zaplatiť 1.620,36 Eur, predpokladaná RPMN 70,02%, ročná úroková sadzba 70,02%, priemerná RPMN 48,52% poskytnutá čiastka revolvingu 379,63 Eur, celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 925,92 Eur, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 63,32 Eur, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 Eur. Tieto údaje boli vyplnené žalobkyňou v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. Žalobkyňa tento návrh, resp. žiadosť podpísala dňa 21.06.2013. V bode 6 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru je ďalej uvedené, že poskytnutá čiastka úveru je vo výške 720,--Eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/19, mesačná splátka 38,58 Eur, celková čiastka ktorú musí dlžník zaplatiť 1.620,36 Eur, RPMN 65,72%, ročná úroková sadzba 70,02%, priemerná RPMN za úver 48,52%, poskytnutá čiastka revolvingu 379,63 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 925,92 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu

70,02%, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,5%. Túto zmluvu žalovaný podpísal dňa 26.06.2013.

17. Podľa ods.2 bodu 2.1 zmluvných dojednaní, Zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnená Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlžníkom, spoludlžníkom 1/, spoludlžníkom 2/ je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka, spoludlžníka 1/, spoludlžníka 2/ a veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver, výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany veriteľa.

18. Podľa ods.2 bodu 2.2 Zmluvných dojednaní, veriteľ je povinný odoslať dlžníkovi Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a jeden rovnopis Zmluvy o revolvingovom úvere.

19. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníka - Zmluva o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXXX zo dňa 26.06.2013 vyplýva, že žalovaný schválil žalobkyni úver vo výške 720,--Eur. Oznámenie obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky úveru a to 19.08.2013 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru a to 19.01.2017. Takisto je schválená aj iná výška revolvingu a to v sume 433,39 Eur a dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti Zmluvy o revolvingovom úvere dňa 26.06.2013.

20. Z dokladov predložených žalobkyňou bolo preukázané že žalobkyni bola vyplatená výška úveru len v sume 616,51 Eur. Z predložených dôkazov je zrejmé, že žalobkyňa uhradila od roku 2013 až do januára 2017 žalovanému sumu vo výške 1.466,04 Eur. Ďalej zaplatila sumu 154,32 Eur cez príjmové pokladničné doklady a 77,38 Eur vkladom na účet žalovanej. Celkovo tak žalobkyňa v prospech žalovaného uhradila sumu 1.697,74 Eur.

21. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, resp. Zmluva o revolvingovom úvere je teda Zmluvou o úvere v zmysle ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Táto zmluva patrí medzi absolútne obchody v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka a teda sa na ňu vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka, pretože žalobca poskytol tento úver v rámci predmetu svojho podnikania a žalovaný ju za týmto účelom neprijal, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) a b) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a Zmluva zo dňa 26.06.2013 je Zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 2 písm. d) citovaného zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom. Zároveň obe strany spĺňajú definíciu dodávateľa a spotrebiteľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka, teda zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenia sa aplikujú aj v obchodno-právnych vzťahoch, keďže Obchodný zákonník spotrebiteľské zmluvy osobitne neupravuje.

22. Podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

23. Podľa ustanovenia § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

24. Podľa ustanovenia § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

25. Podľa ustanovenia § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

26. Podľa ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

27. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č.129/2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

28. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č.129/2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

29. Podľa § 11 ods. 1 zákona č.129/2010, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

30. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

31. Podľa ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

32. Na základe vykonaného dokazovania bolo zistené, že žalobkyňa dňa 21.06.2013 podpísala žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru a vyplnila údaje v bode 5 a teda predložila žalovanému návrh na uzatvorenie zmluvy. Následne žalovaný dňa 26.06.2013 podpísal Zmluvu a doplnil zmluvu v časti bodu 6 predmetnej žiadosti a zároveň vystavil žalobkyni oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré malo byť prijatím návrhu a teda uzatvorením zmluvy. Súd mal za to, že aj keď bola podpísaná žiadosť, resp. Zmluva ide len o Žiadosť o uzatvorenie zmluvy. K uzatvoreniu zmluvy medzi účastníkmi konania dochádza na základe prejavu vôle jedného účastníka zmluvy smerujúceho k uzavretiu zmluvy určený ďalšej osobe, alebo viacerým subjektom (§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Návrh je pre navrhovateľa záväzný od doby, kedy dôjde do dispozičnej sféry osoby, ktorej je určený (§43a ods. 2 Občianskeho zákonníka).Druhým právnym úkonom nevyhnutným pre vznik zmluvy je jej prijatie, resp. akceptácia. Ide o jednostranný právny úkon, ktorý adresát návrh akceptuje v celom rozsahu a tým prejavuje súhlas s jej uzavretím. Podľa ustanovenia § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd za prijatie návrhu považuje včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo jej iné včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas. Zmluva vzniká okamihom, keď akceptácia návrhu je doručená späť navrhovateľovi a teda dôjdením akceptácie navrhovateľovi sa zmluva stáva perfektnou. Ak zákon ani dohoda strán neurčuje konkrétnu formu právneho úkonu, návrh zmluvy a jej prijatie možno urobiť v akejkoľvek forme. Pokiaľ je pre zmluvu predpísaná alebo dohodnutá písomná forma, musí byť návrh ako aj jej prijatie urobený písomne, pričom nie je potrebné, aby uvedené právne úkony t.j. písomný návrh a písomná akceptácia boli na tej istej listine. Na uzavretie písomnej zmluvy stačí, ak má písomnú formu samostatne návrh a samostatne jeho prijatie. Pre dodržanie písomnej formy právneho úkonu je v zásade potrebné, aby vôľa účastníka právneho úkonu bola vtelená do textu zaznamenaného písmom na materiálnom podklade a súčasne, aby bol k nej pripojený aj podpis konajúcej osoby. Uvedený mechanizmus uzatvárania zmlúv platí tak v občiansko-právnych ako aj v obchodno-právnych vzťahoch. Samotná žiadosť vyplnená a podpísaná žalobkyňou však nezakladá právny nárok na poskytnutie úveru, nakoľko k uzavretiu zmluvy nedochádza okamihom spísania žiadosti, resp. okamihom doručenia druhej zmluvnej strane, ale až okamihom prijatia návrhu do dispozície druhej strany a jeho doručením späť navrhovateľovi t.j. žalobkyni. Žalovaný v tomto konaní žiadnym spôsobom nepreukázal súdu, že Žiadosť, resp. Zmluva o revolvingovom úvere a teda jej akceptácia bola opätovne zaslaná žalobkyni. Na základe

uvedeného je teda potrebné konštatovať, že v konaní nebolo preukázané, že by medzi žalovaným a žalobkyňou došlo k uzavretiu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme, avšak nedodržanie tejto formy nespôsobuje jej absolútnu neplatnosť, ale ako to vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa v takom prípade považuje za bezúročný a bez poplatkov. Veriteľovi teda prináleží len právo na to, čo reálne dlžníkovi poskytol.

33. Súd zároveň konštatuje, že zmluva ďalej neobsahuje aj ďalšie obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Termín konečnej splatnosti je uvedený len v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 26.06.2013, ktorý však nie je podpísaný žalobkyňou. Ohľadne termínu konečnej splatnosti úveru jeho účelom je informovanie spotrebiteľa, aby už pri podpise zmluvy vedel ako dlho je povinný plniť si povinnosť splácať úver, preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve špecifikoval konečnú splatnosť úveru konkrétnym dátumom (obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. septembra 2012). Keďže v zmluve tento údaj absentuje, žalobkyňa pri podpise zmluvy nebola informovaná tak, ako to ustanovuje zákon. Rovnako žalobkyňa nebola informovaná o dobe trvania zmluvy, keď uvedený údaj taktiež absentuje. Nemožno brať do úvahy tvrdenie žalovaného, že údaj o konečnej splatnosti ako aj dobe trvania zmluvy je priamo obsiahnutý v Zmluve a to buď podľa dátumu splatnosti a počtu splátok resp. splatnosťou poslednej splátky. Uvedené údaje musia byť uvedené konkrétnym dátumom a v tomto smere nie je možné ukladať spotrebiteľovi povinnosť si tento údaj hľadať v splátkovom kalendári resp. počítať podľa splátok.

34. Žalobkyňa namietala aj výšku úroku a tento považuje v rozpore s dobrými mravmi. Zo samotnej zmluvy vyplýva, že výška úrokovej sadzby je vo výške 70,02 % a ročná úroková sadzba revolvingu je 73,21 %. Súd je toho názoru, že uvedený úrok je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v júni 2013 sa úroky zo spotrebiteľských úverov pohybovali v priemere vo výške 15,77 %. Súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného v tom smere, že ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a teda mala by sa prednostne spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka, pričom ustanoveniami Občianskeho zákonníka len v otázkach neupravených v tomto zákone. Zároveň žalovaný mal za to, že prednostné použitie Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch prichádza do úvahy až od 01.04.2015, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 102/2014 Z.z. Súd k uvedenému udáva, že už v čase uzavretia zmluvy existovala ochrana spotrebiteľa, ktorá bola zakotvená v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zmluva o úvere bola považovaná za zmluvu spotrebiteľskú, pretože bola uzavretá medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Keďže samotný Obchodný zákonník neobsahoval právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa, bolo potrebné prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka aj pred účinnosťou zákonnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 102/2014 Z.z. Z daného vyplýva, že žalovaný mal uzavrieť takú zmluvu, ktorá by neznevýhodňovala druhú stranu t.j. žalobkyňu. Súd zároveň podotýka, že aj keby boli úroky posudzované v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka, aj podľa neho by boli úroky vyžadované žalovaným neprijateľné, pretože by boli v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Vzhľadom na rozpor úrokov z dobrými mravmi súd má za to, že úroky neboli uvedené v zmluve a teda zmluva neobsahuje náležitosť vyžadovanú ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z.

35. Žalobca taktiež namietal rozdielnosť úpravy výšky RPMN v Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a Zmluve o revolvingovom úvere, keď v žiadosti bol uvedený údaj vo výške 70,02 % a v Zmluve 65,72 %. Súd k uvedenému udáva, že v zmysle smernice 2008/48/ES ako aj zákona č. 129/2010 Z.z. je jednoznačne stanovené, že výška RPMN musí byť vypočítaná na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy. Súd konštatuje, že je pravdou, že od podania žiadosti o poskytnutie úveru až do doby podpísania zmluvy môže dôjsť k zmene výšky RPMN, keďže táto by mala byť stanovená ku dňu uzavretia zmluvy, avšak na strane druhej tento údaj musí byť známy spotrebiteľovi pri podpise zmluvy. Teda, keď došlo k jeho zmene od podania žiadosti, mal by byť v tejto časti spotrebiteľ informovaný dodávateľom o takejto podstatnej zmene a to vo forme podania nového návrhu zmluvy. Tohto práva sa spotrebiteľ nemôže vopred vzdať tak, ako je to upravené v samotnej zmluve v čl. 2 ods. 2.2. Súd následne pristúpil ku kontrole výšky RPMN, kde kontrolným výpočtom zistil, že v zmysle údajov uvedených v zmluve by bola výška RPMN až 92,97 %, čo v danej situácii znamená, že údaj bol v zmluve nesprávne uvedený. Z daného dôvodu to má za následok, akoby výška RPMN nebola v zmluve vôbec dohodnutá (obdobný názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/188/2017 zo dňa 06.06.2017) a teda absencia ďalšej obligatórnej náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.

36. Zmluva ďalej neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č.129/2010 Z.z. a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená iba suma mesačnej splátky bez toho, aby bolo zrejmé, aká časť mesačnej splátky je určená na úhradu istiny, aká na úroky prípadne poplatky. Účelom uvedenia rozpisu splátky na istinu, úroky a poplatky je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalovaného. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Citované ustanovenie má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené a najmä, aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. S rozpisovaním splátky na istinu, úroky a poplatky nesúhlasil žalovaný, pričom poukazoval, že táto povinnosť nie je ustanovená ani smernicou 2008/4/ES a ani vnútroštátnym právom. V tejto súvislosti súd uvádza, že smernice Európskej únie (ďalej „Smernica“) sú všeobecne záväzným aktom úniijného práva, ktoré priamo zaväzujú iba členský štát, aj to iba čo do výsledku cieľov, ktoré má Smernica dosiahnuť. Táto záväznosť pre členský štát má za následok povinnosť členského štátu zabezpečiť potrebnú transpozíciu a implementáciu Smernice v prostredí členského štátu do takej miery, aby zabezpečil zodpovedajúce transpozíčné opatrenia, a tomu zodpovedajúcu aplikáciu vnútroštátnymi inštitúciami. Smernica je síce záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, avšak iba vo vzťahu k výsledku, ktorý sa má Smernicou dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ako cieľ dosiahnuť, ponecháva vnútroštátnym orgánom. Pre stanovenie priority vnútroštátnej úpravy a Smernice je teda rozhodujúci výsledok, ktorý sa má dosiahnuť. V zásade má preto prednosť vnútroštátna právna úprava a len vtedy, ak aplikáciou vnútroštátnej právnej úpravy sa nedosiahne výsledok sledovaný Smernicou, prichádza do úvahy aj aplikácia Smernice. To v konečnom dôsledku znamená, že aplikačná prax musí sledovať dosiahnutie cieľa predovšetkým výkladom vnútroštátnej právnej úpravy v zmysle cieľov (výkladu) v duchu interpretačných pravidiel orgánov Európskej únie. Vo vzťahu k Smerniciam upravujúcim práva spotrebiteľa z pohľadu dôsledkov vnútroštátnej právnej úpravy je treba odlišovať, či vnútroštátna právna úprava zabezpečuje ochranu spotrebiteľa v minimálnom rozsahu vyžadovanom Smernicami, prípadne v rozsahu nad rámec právnej úpravy Smerníc alebo nezabezpečuje potrebnú mieru ochrany spotrebiteľa v porovnaní s požiadavkami Smerníc. V prípade, ak smernica zabezpečuje rovnakú alebo vyššiu mieru ochrany spotrebiteľa, je treba v plnej miere aplikovať vnútroštátnu právnu úpravu a nie je žiadny formálny, ani vecný dôvod uvažovať o aplikácii úniijného práva. Aplikácia predpisu Európskej únie vydaného vo forme Smernice preto prichádza do úvahy iba vtedy, ak vnútroštátna právna úprava neumožňuje dosiahnutie cieľa sledovaného Smernicou tak, aby sa v potrebnej miere dosiahol cieľ sledovaný úpravou Európskej únie, avšak aj v tomto prípade treba odlišovať priamu aplikovateľnosť Smernice od výkladu vnútroštátnej právnej úpravy v zmysle cieľov sledovaných Smernicou. Z daných dôvodov nie je porušením úniijného práva transpozícia čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/1948/ES (podľa ktorého má zmluva o úvere uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa) do vnútroštátneho právneho poriadku podrobnejším spôsobom v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), pokiaľ vychádzajúc zo znalostí miestnych pomerov a správania sa poskytovateľov úverov precizuje podmienky zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako bolo uvedené, cieľom Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere bolo zlepšiť kvalitu ochrany práv dlžníka - spotrebiteľa, aj požiadavkou na jeho včasné informovanie (pred vstupom do záväzkového právneho vzťahu) o termíne, počte a splatnosti splátok dlhu, preto zmluva o úvere má zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú. Vzhľadom na vnútroštátnu právnu úpravu ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. a výklad tohto ustanovenia ustálený súdnou praxou nie je možné ani po rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15-Home Credit Slovakia, a.s., P. T., uskutočniť iný výklad vnútroštátneho práva, t.j. § 9 ods. 2 písm. k/, resp. l/ zák. č. 129/2010 Z.z.

37. Po zhodnotení súdu, že Zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala podstatné obligatórne náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f), i), j) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. súd musí považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č.129/2010.

38. Súd je teda toho názoru, že v konaní bolo preukázané, že z úveru vo výške 720,--Eur žalovaný poskytol žalobkyni len sumu 616,51 Eur. Taktiež bolo preukázané, že žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 1.697,74 Eur a to sumu 1.466,04 Eur záškami zo mzdy, sumu 154,32 Eur zaplatením priamo žalovanému a sumu 77,38 Eur vkladom na účet žalovaného. Nakoľko žalobkyňa zaplatila žalovanému

sumu 1.697,74 Eur a žalovaný mal nárok len na vrátenie poskytnutej istiny vo výške 616,51 Eur, žalovanej tak vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.081,23 Eur. Žalobkyňa si však v tomto konaní uplatňuje len bezdôvodné obohatenie vo výške 1.041,88 Eur, ktorá spočíva z platieb realizovaných v období od októbra 2014 do januára 2017.

39. Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne a teda žalobkyňa má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.041,88 Eur. Čo sa týka uplatnenia námietky premlčania žalovaného a tvrdenia, že žalobkyňa vo svojej žalobe nešpecifikovala okamih nadobudnutia vedomostí o možnom bezdôvodnom obohatení súd udáva, že žalobkyňa vo svojej žalobe uviedla, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až v marci 2017 a to po porade so svojim právnym zástupcom. Súd tento dátum bral do úvahy z toho hľadiska, že bežný jednotlivец nemá vedomosť o takýchto skutočnostiach, t.j. že nemôže mať vedomosť o tom, či zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti, resp. či zmluva bola uzatvorená platne. Ide o otázku odborného posúdenia, na ktoré sú potrebné odborné znalosti. Keďže žalobkyňa neuplynula objektívna ani subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože táto by najskôr uplynula v marci 2019, súd na námietku premlčania ani neprihliadal.

40. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP pričom dospel k záveru, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% keďže žalobkyňa bola úspešná na 100% a neúspešná na 0% to je čistý úspech žalobkyne predstavuje 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Lučenec (§ 355 ods. 1 CSP a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).